

Publicerad: 6 juli 2011 i KLT

Keramik och textil i Galleri Garvaregården

Pernilla Norrman och Birgit Elgstam avlöser paret Carlsson-Stenlander i Galleri Garvaregården.

Pernilla Norrman arbetar med röd skånsk lera, samma lera som använts på platsen sedan stenåldern.

LÅNGASJÖ

Knappt har framgångsutställningen med paret Tommy TC Carlsson och Larissa Stenlander plockats ned, så dukas det upp för nästa kvalificerade utställning i Galleri Garvaregården i Långasjö.

Det är Pernilla Norrman som ställer ut keramik och det är Birgit Elmstam som ställer ut textila verk. KLT/NT besöker galleriet medan förberedelserna för utställningen pågår som bäst. Pernilla Norrman var först på plats och vi får ett samtal med denna i alla lerteknikens konster mycket initierade konstnärinna. Hon är från Skåne och har tagit som sin uppgift att med lerans hjälp överbrygga tiden – en uppgift inte helt enkel att förklara. Men redan utgångsmaterialet, leran, har sin historiska dimension.

Hon gräver fram den ur en skånsk lergrav som använts redan under stenåldern. Historiska lerskärvor på platsen bekräftar den obrutna historien. Det är samma röda skånska lera som använts i äldre skånska tegelbyggnader.

- Leran är inte ren, jag avlägsnar så mycket organiskt material jag kan, resten bränns bort och lämnar de här hålorna, säger hon och visar på ett av utställningsföremålen, en i oregelbundet koncentrisk form (om nu inte en ”oregelbunden koncentrisk form” är en paradox) utformad ”kinesisk ask utan lock”. Litet tydligare i beskrivningen måste vi dock bli.

Pernilla Norman är inte bara konstnär, hon har studerat kultursociologi och etnologi. Nyckeln till förståelsen får vi när vi följer upp den tråden. Pernilla Norman talar om att hennes keramiska former är ”metaforer för människan, eller för människolivet” – vi känner igen grundformerna såsom påminnande om människans nyttoföremål, utan att för den skull vara direkt avbildande. Och när hon nämner en skrift av filmskaparen Leo Hurwitz om träd och tid (han lär ha myntat uttrycket ”The tree I see is in me”) så ser vi att lerböjningsföremålet vi betraktar återger trädets årsringar – om vi vill se det så.

Pernilla Norman är bland annat utbildad på Capellagården på Öland och är inte främmande för att skapa brukskeramik, om än i mindre serier. Något av detta finns med i Långasjö: ”med ett enkelt formspråk, tennglasyr”, så karakteriserar hon själv sin brukskeramik. Men hon fick faktiskt ett Carl Malmstenstipendium 2001 för just denna keramik, så den har fått lovord ”från högsta ort”.

Bildvävar och ryor

Birgit Elgstam hann vi aldrig träffa personligen, men en del av hennes textila skapelser hade kommit före henne. Det var några bildvävar i gobelängteknik, av allt att döma med växtfärgat garn. Vi återger en av dessa i bild här intill, ett verk som säkert kostat både blod, svett och tårar under tillblivelseprocessen – textilkonstnärens timlön är känd för att vara extremt låg.

Vi hann också beundra en ryamatta i olika schatteringar av blått – men resten är av oss hittills obesett. Det återstår bara för oss att återvända till Långasjö och se utställningen i färdigt skick: att den är värd ett grundligt besök, det vågar denna skribent utifrån sitt preliminära underlag ändå gå i god för. Inte sällan kan man tycka att en tidig pressläggningstid är en plåga – pressvisningen av denna utställning ägde rum sedan denna tidning gått i tryck.

ANDERS MARELL